

Вахту семирічки несуть івангородські комсомольці

Нові зобов'язання молодих трудівників колоспу „Україна“, Олександрівською району

ТЕМНИЙ осінній вечір. Здається, замерло все у природі. Спить розмочена осінніми дощами земля, непорушно, немов на чатах, стоять дерева. А тут, у невеличкій приклубній кімнаті яскраво горить світло, лунає дзвінкий дівочий сміх, чується жарти. Саме зараз юнаки і дівчата збираються на свої комсомольські збори.

Ось на порозі з'являється струнка чорнява дівчина. Це краща пташниця Олександрівського району Рая Діброва. Її добре знають в усій області. Це вона дала слово у цьому році одержати від кожної курки-несучки по 130 яєць. На славу ідуть справи у неї. А будуть ще кращі. Адже вона не може стояти осторонь від нестримного руху вперед, який розгорнувся в країні напередодні грудневого

ІТИ ВПЕРЕД—

Пленуму ЦК КПРС. Комсомелька працюватиме ще краще, ще наполегливіше і до цієї знаменної дати виконає річне зобов'язання. Так Рая вирішила, так воно й буде.

Слідом за Раєю до кімнати заходить смуглявий, середній на зріст юнак — Михайло Лісовий.

— Бовтишка прибула! — доповідає він.

Хлопець змок до нитки, змерз. Але, як завжди, веселий і життєрадісний, щирий і відвертий, до неймовірності запальний і гарячий, він розповідає про те, як у темряві коні забрели у канаву і мало воєза це перекинуло. Але це вже позаду. Завдання виконано — явка бовтських комсомольців на збори забезпечена. Бере в руки баян і настроює його на веселий лад.

Дивися на цього хлопця і розумієш, чим він завоював симпатію колгоспної молоді. Щирість, прямота, безпосередність — ось основні риси цього комсомольського активіста. Чимало корисних справ організував він. Ось недавній приклад. Настав час масової заготівлі кормів. Робота велась повільними темпами. За справу береться Михайло Лісовий. Створює комсомольсько-молодіжну бригаду по силосуванню. Члени її вирішують повністю забезпечити кормами ісе поголів'я худоби, що знаходиться на фермі першої бригади, і заготовити 6 тисяч тонн силосу. Добре потрудилися Борис Січкар, Василь Вихрист, Надя Голуб, Микола Бондар, Надя Діброва, Ніна Вихрист, тракторист Олександр Птуха, причіплювачі Євген Бак і Олександр Бойченко. Наслідки праці відрадні: на кожну фуражну корову тут закладено по 37,2 тонн силосу та по 6,7 тонн кон-

сервованих качанів на свиноматку. Ударна бригада заготовила понад 8.400 тонн соковитого корму.

Починання івангородських комсомольців було підхоплене в інших бригадах. Все це і сприяло тому, що по колгоспу на кожну корову є по 20 тонн високоякісного силосу. Крім цього, закладено чимало стебел кукурудзи у суміші з жомом.

...Непомітно виникає запальна суперечка. Віктор Німченко наполягає:

— Бригаду по вивезенню добрив на поля ми можемо і повинні створити. Нам слід бути попереду в поході за двохсоттудовий урожай, і таку бригаду ми створимо. Хто очолить? Та й я можу. Залишу на цей час столярну майстерню, там без мене зараз легко обійдеться...

«Невпинно іти вперед!» — ось девіз, який виражає думки і прагнення молодих господарів землі. Ним і керуються в своїй повсякденній роботі. Свинарка Людмила Нагірна, яка лише минулого року закінчила десятирічку, а нині вже здала державі сотні центнерів високоякісного м'яса. Наслідують її приклад і подружки по праці Надя Вихрист, Маруся Маган, Мотя Кучеренко. Ідуть вперед, збільшуючи надоб'язання доярки Ганна Дробіт, Катя Гончаренко та інші працівники першої молочно-товарної ферми, колектив якої за-

ДЕВІЗ ПРАЦЬОВИТИХ

несений на районну Дошку пошани.

В ці дні доярки працюють з особливим напруженням. Раніше вони трохі відстають від виробництва молока від колгоспу «Ізра». І все ж — хоч і йшли в першій трійці передовиків району, від цього для них було замало. За підсумками першої декади листопада артіль «Україна» зайняла перше місце і доярки тепер прагнуть не здати цих позицій.

За це борються не лише доярки, а й члени комсомольського контрольного поста по підготовці до згодвання кормів та по нагляду за їх раціональним використанням. До складу поста ввійшли: телатниця Катя Мельник, обліковець ферми Надя Голуб, доярка Люда Вихрист, свинарка Люда Нагірна, шофер Анатолій Сизов.

Недавно члени поста провели черговий рейд і виявили, що біля кормокухні не по-господарському зберігають корнелюди. Картопля розкидана, втоптується у грязюку і марно пропадає. Губиться при транспортуванні силос. Члени поста подали «тривожний сигнал» у спеціальному випуску «Блискавки». Це серйозна пересторога для кормовозів Івана Сіряченка, Петра Дубина, Олександра Вихриста, Івана Бойченка.

Іти вперед — це значить бути завжди на передовій, там, де найпотрібніші душі руки, юнацький гарт, комсомольська кмітливість. І

Кожний день Декади приносить що-небудь нове, ще не знайоме москвичам. 19 листопада у святковий похід українського мистецтва включились колективи двох театрів — Львівського драматичного імені М. Заньковецької та Вінницького музично-драматичного імені М. Садовського. Вони показали нові спектаклі.

Цікавий спектакль «Фауст і смерть» О. Левади в постановці Львівського театру. Героїчна віршована драма порадувала новизною своєї тематики. Її герої — перші радянські космонавти.

Вінницький музично-драматичний театр показав драму М. Зарудного «Мертвий бог».

Новиною для великих і маленьких москвичів була виставка дитячої творчості. 500 юних художників, скульпторів, майстрів різьблення по дереву, вишивальниць з 19 областей України прислали сюди свої роботи.

Не убуває повноводна ріка українського мистецтва. Тільки в неділю 20 листопада в театрах, концертних за-

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV № 63 (336).

Середа, 23 листопада 1960 р.

Ціна 20 коп.

ДЕКАДА УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Кожний день Декади приносить що-небудь нове, ще не знайоме москвичам. 19 листопада у святковий похід українського мистецтва включились колективи двох театрів — Львівського драматичного імені М. Заньковецької та Вінницького музично-драматичного імені М. Садовського. Вони показали нові спектаклі.

Цікавий спектакль «Фауст і смерть» О. Левади в постановці Львівського театру. Героїчна віршована драма порадувала новизною своєї тематики. Її герої — перші радянські космонавти.

Вінницький музично-драматичний театр показав драму М. Зарудного «Мертвий бог».

Новиною для великих і маленьких москвичів була виставка дитячої творчості. 500 юних художників, скульпторів, майстрів різьблення по дереву, вишивальниць з 19 областей України прислали сюди свої роботи.

Не убуває повноводна ріка українського мистецтва. Тільки в неділю 20 листопада в театрах, концертних за-

лах, клубах, палацах культури, на виставках і в кіно-театрах побувало більш як 40 тисяч москвичів. А якщо додати до цієї цифри мільйони радіослухачів і телеглядачів, то вижде вражаюча картина свята українського мистецтва.

Спектаклі трьох наших театрів — Харкова, Запоріжжя і Чернівців розкривають перед глядачем сторінки історії українського народу, його боротьби за свободу, актуальні проблеми нашої сучасності.

Далеким часам — шістнадцятому століттю присвячено спектакль Харківського оперного театру імені М. Лисенка — оперу К. Данькевича «Назар Стодоля», яку створено за мотивами однойменного твору Т. Шевченка і вперше показано в Москві 20 листопада.

В заводських клубах, палацах культури тривають зустрічі москвичів з письменниками, композиторами, художниками, самодіяльними колективами України. (РАТАУ).

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

Комсомольців колгоспу „Україна“ Олександрівського району до всіх юнаків та дівчат області

Кожний день нашого прекрасного життя приносить все нові й нові радісні вісті з фронту семирічки. Наша славна молодь, комсомол з успіхом виконують найскладніші, найвеличніші завдання. Ми захоплені великим подвигом молодих будівників Кременчуцького ГЕС, новими трудовими досягненнями Леонтія Лукашевського та Івана Черволицького. Ми захоплюємося їх життям-подвигом і в своїх трудових буднях прагнемо наслідувати наших чудових земляків.

На рахунок нашої комсомольської організації є чимало хороших справ. Цього року в період заготівлі кормів у нас була створена ударна комсомольсько-молодіжна бригада по силосуванню в селі Івангород. Ціне починаючи знайшло повсюдну підтримку в інших бригадах. Силами комсомольців і молоді закладено 11000 тонн силосу. Громадській худобі забезпечена тепла і сита зимівля.

Непоганих успіхів досягли тваринники. З початку року на 100 га сільськогосподарських угідь вироблено більше 200 центнерів молока та понад 50 центнерів м'яса.

Але досягнуте — це лише черговий крок до нового піднесення всіх галузей господарства. Оглядаючи пройдений шлях, ми визначаємо нові, ще вищі рубежі. Зараз, коли вся наша країна, весь радянський народ готує трудові подарунки грудневному Пленуму ЦК КПРС, ми старасмося впливати нові резерви, помічимо свої зусилля у праці.

Підбивши на комсомольських зборах підсумки роботи і врахувавши свої можливості, ми зобов'язуємося: до дня відкриття Пленуму ЦК КПРС надати на кожну корову по 180 літрів молока, виконати річний план по виробництву м'яса, зібрати 1000 кілограм металевого лому, одержати додатково 1500 штук яєць, вивезти 2000 тонн перегною, посадити 1200 дерев, забезпечити нормальне удобрення всіх площ, а для цього налагодити роботу комсомольських контрольних постів по підвищенню родючості ґрунтів.

Будемо добиватися економної витрати кормів, комсомольські контрольні пости регулярно проводитимуть рейди-перевірки.

Звертаємося до всіх комсомольців і молоді нашої області з заклинанням наслідувати наше починання — визначити на честь Пленуму ЦК рідної партії нові, ще вищі рубежі і успішно виконати взяті зобов'язання.

Комсомольці і молодь! Наше місце — на передньому краї семирічки! Пленуму ЦК КПРС — комсомольську зустріч!
(Лист прийнятий на відкритих комсомольських зборах колгоспу).

Ось вони, члени дружної комсомольської сім'ї, герої наших славних буднів, передові тваринники сільгоспартілі «Україна», Олександрівського району. Невтомні руки, неспокойні серця у них. Своєю самовідданою працею вони здобули шану і авторитет у трудівників колгоспних лав.

На знімку (зверху вниз): птахарка Рая ДІБРОВА, телатниця Катя ЛОПАТКА, свинарка Люда НАГІРНА, доярка Ганна ДРОБІТ.

Вождий селінер старших піонервожатих

ВОЖАТИЙ... Скільки душевної теплоти і любові вкладають діти в це слово, коли в своєму вождатому вони бачать такі риси, що приваблюють їх, стверджують почуття гідності, зачаровують красою людяності!

Без меж і а, невичерпна різноманітність того прекрасного і високоморального, що може підкорити дитячі серця. Одного вождатого діти люблять за те, що він завжди з ними, що його радіють їхні радощі і засмучують незгоди; другий — викликає у вихованців захоплення своїми розповідями про сильних, мужніх людей, про подвиги героїв, про далекі краї і незвичайні подорожі, своїм прагненням і вмінням вести в піонерське життя щось незвичайне, романтичне. Третій — уміє надихнути колектив мрією про працю для народу, для майбутнього, і діти з захопленням закладають дубовий гай, який виростає через п'ятдесят років. Якщо вождатий глибоко вірить в те, про що він говорить піонерам, і пристрасно бореться за здійснення поставленої мети — діти йдуть за ним, розкривають перед ним свої серця, люблять ту справу, до якої закликає їх вождатий.

Але є вождаті, які, здається, з першого погляду ні до чого й не закликають піонерів, не ставлять перед ними ніякої мети, і їм удається запалити їх благородною, високою мрією. Такі вождаті підкоряють серця дітей майстерністю, красою творчої праці, що наближається до мистецтва. Захопленні своєю улюбленою справою, вождатий, здається, й не помічає зачарованих поглядів піонерів, які оточують його, і з благоговінням спостерігають чудо творіння. В хвилину найбільшого напруження всіх внутрішніх духовних сил він може навіть кинути сердите слово тому, хто занадто настирливо намагається звернути на себе увагу своїм відвертим схваленням майстерної праці, але це слово не тільки не відштовхує, воно ще більше притягає дітей до вождатого.

Таким вождатим був Михайло П. (був, бо кожен вождатий, кінець-кінцем, обирає собі іншу спеціальність — це одна з особливостей цієї незвичайної роботи). Вождатим він став випадково. 22-річний комсомолец, він тільки що повернувся з армії, мав туманне уявлення про методику виховання. Секретар райкому, з яким зустрівся Михайло, в перший же день повернення в рідне село, сказав юнакові:

— Підеш працювати з дітьми. У тебе багато дитячих захоплень, а піонери це люблять.

З горем пополам готував Михайло піонерські збори. Важко було домогтися, щоб діти уважно слухали його слова: тільки почне, бувало, говорить він, як діти й собі починають говорити одне з другим. Але минав тільки тиждень, і Михайло підкорив серця дітей. Не організаторськими здібностями, а тим, що секретар райкому назвав дитячим захопленням. Це було мистецтво скульптури — ліплення, різьблення. Ще в дитинстві різьбів став його нерозлучним супутником: з глини, дерева, соснової кори, твердого коріння ясенів і кленів вирізав він маленькі фігурки звірів, птахів, людей. Не

«МОЛОДЦІ КОМУНАР»
23 листопада 1960 р., 2 стор.

ХТО ПІДКОРЯЄ СЕРЦЯ ДІТЕЙ

В. СУХОМЛИНСЬКИЙ,

член-кореспондент Академії педагогічних наук РРФСР, директор Павлівської середньої школи

розлучався юнак з улюбленою справою і в армії: в червоному кутку військової частини він залишив свою роботу з вапняка — статую воїна, що схилив прапор над могилою загиблого друга. Михайло приніс до піонерської кімнати свої роботи, і у дітей загорілись очі, коли вони побачили, як з-під різця виступають тонкі пелюстки квітки (скульптор працював над композицією «Квіти в стакані»). Михайло не володів красномовністю, соромився, коли доводилося розповідати про свою працю, але тут, за роботою, він розповів піонерам прекрасну легенду про Пігмаліона, і найбільш непосидючі затамували подих.

В школі виникло декілька гуртків, у яких діти-підлітки, юнаки й дівчата оволодівали небаченим раніше мистецтвом. У декількох десятків школярів виявився нахил до скульптури. Михайло запевняв учителів, що видатним скульптором може стати один з тисячі дітей, які захоплюються ліпленням і різьбленням, але навчитися виліпити фігурку тварини чи бюст людини — це поспільно для всіх.

«Хай захоплюються ліпленням і різьбленням сотні школярів, — говорив він своїм товаришам — молодим учителям, — тоді скоріше виявляться ті, в кому є природжений талант. А в кого немає таланту, той теж знайде в ліпленні і різьбленні радість творчої праці. Той, хто своїми руками відтворює у глині або вапняку красу людського тіла, сам стає прекрасною людиною».

Його пристрасна впевненість у тому, що краса улюбленого мистецтва доступна кожній людині, передавалась дітям, і вони годинами не виходили з робочої кімнати. В маленькій комірчині, де колись зберігались лампи і ганчірки була відкрита гончарна майстерня. Михайло вчив малювати ліплення з м'якої піддатливої глини красиві горщики для квітів, декоративний посуд, який своєю формою нагадував тварин і птахів.

СЕРЕД ПІОНЕРІВ, які виявили нахил до заняття скульптурою, був і Кость Д. В рік приїзду Михайла він закінчив шостий клас. Це був примхливий, норовливий хлопець, розбещений надмірними турботами матері. Змалку мати занадто пестила сина, задовольняла кожне його бажання, відсторонювала від праці. Хлопець ріс вередливим і непокірним, матері доводилось упрощувати, щоб він учив уроки. Працьовита жінка, одна з кращих трудівниць тваринницької ферми радгоспу, вона тільки тоді зрозуміла, що Кость росте ледарем, коли по закінченні шостого класу син не захотів піти на тиждень помічником пастуха. Занепокоєна, стурбована мати звернулася за допомогою до школи. Вчителі знали, що Кость не тільки ледар, а й індивідуаліст. Розповідь матері ще більше переконала їх в тому, наскільки тісно зв'язані неробство і неповага до людини.

Чим старшим ставав Кость, тим менше поважав і матір. Були такі випадки: хлопець одягається, збирає-

ться кудись піти. Мати запитує, куди він іде. Син мовчить, ніби й не чує питання. Мати підходить до Костя, обнімає його, лагідно вмовляє сказати, куди він іде. Син грубо відштовхує її, грюкає дверима... «Почну говорити про свою пра-

цю, — з боєм розповідає мати, — про те, як нелегко здобувається все те, що він має... а син зневажливо посміхається: мої слова тільки драгують його. Що мені робити? Як пробудити в хлопцеві ту людяність, яку він виявляє у ранньому дитинстві? Пам'ятаю, бувало, йду ввечері подивитись на тильну корову, залишаю хлопчика одного, а він з такою тугою дивиться мені у вічі, ніби я збираюсь кудись на рік... і просить: «Мамочко, приходи скоріше». Де дівається з роками ця дорожочина риса — людяність?»

Це тривожне питання було для вчителів докором. Вони не помітили того моменту, коли байдужість до людської праці поступово перетворюється в зневагу до людини. Вже не раз задумувались і класний керівник, і вчителі над тим, як знайти шлях до серця, як пробудити почуття сорому за осудливі вчинки, передусім за неповагу до людей праці. Пробували залучати Костю в технічні і сільськогосподарські гуртки, але праця не схвилювала його, не доходила до чутливих куточків серця, не будувала прагнення домогтися якогось визначного успіху.

І ось учителів приємно вразила чутка: Кость зацікавився скульптурою, в нього є, за словами піонервождатого, неабиякі здібності до цієї творчої праці. Щодня після закінчення уроків хлопець приходив до робочої кімнати, сідав за стіл, брав шматок глини і терпляче ліпив те, що йому подобалося. Михайло зразу ж помітив, що Кость навіть без пояснення, якимось незвичайним чуттям схоплює пропорції і форми того, що відтворюється з глини.

Вождатий став працювати з хлопцем окремо, і вже через три тижні після початку своєї роботи в гуртку юних скульпторів, Кость закінчив свою першу композицію — «Хлопчик з ягнятком». Юному скульпторові вдалося відтворити не тільки зовнішні риси людини і тварини, а й щось внутрішнє: хлопчик усміхався, голублячи рукою ягнятка. Друга рука була схоплена в русі: здавалося, що дитина ось зараз підніме її і пригрозить ягнятку ще гарячіше.

(Далі буде).

ВЕЛИКА РАДІСТЬ

ПІСЛЯ закінчення десятирічки Світлана Боггарин прийняла групу свиноматок в колгоспі «Радянська Україна», Новопразького району. Важко було спочатку, та комсомолка не відступала. Незважаючи на втому, дівчина, прийшовши з ферми, подовгу засиджувалась над книгами — вивчала досвід передових свиноварів. За три роки роботи на фермі багато про що дізналася Світлана. І результати цього відчутні: вона одержала по 21 поросяті на свиноматку.

А нещодавно велику радість пережила дівчина: її ім'я занесено на районну Дошку пошани.

Г. ФІЛАТОВ.

Вісті з ШКІЛ

РАДІСНА подія сталась нещодавно в житті учнів школи-інтернату селища гідробудівників, Ново-Георгіївського району. Тут народилась комсомольська організація. Вісім кращих піонерів-інтерналіців стали комсомольцями.

В. ЛЯЩЕНКО.

УЧНІ Попельнастівської середньої школи, Олександрійського району, своїми силами збудували майстерню. На спорудженні її найкраще трудилися дев'ятикласники і десятикласники.

М. БОЦМАН.

В СЕРЕДНІЙ школі № 11 міста Олександрії відбувся цікавий вечір, присвячений композиторові Соловйову-Седову.

Після доповіді про життя і діяльність композитора учні виконали його пісні, провели вікторину.

Неля КУЛІКОВА,
учениця 10-го класу.

ЦЕЙ прийом у комсомол проходив в незвичайних умовах. Надійшли заяви від групи дев'ятикласників Олександрійської середньої школи № 6, які допомагали колгоспу в селі Недогарки збирати кукурудзу. Шкільний комітет вирішив виїхати на місце роботи, і ось комсомольські збори відкриваються. Один за одним підходять до столу юнаки і дівчата. Сім поданих анкет — сім прийнятих у комсомол юнаків і дівчат.

Л. СТАСЮК,
учениця.

УЧНІ Капітанської восьмирічної школи подали практичну допомогу кукурудзівцям артілі «Пам'ять Леніна», Голованівського району. Особливу активність проявили Петро Червоний, Олег Плехотнюк, Тая Кравченко, Ніна Мельничук та інші.

Г. МЕЛЬНИЧУК,
юнкор.

Урочиста зустріч президента Фінляндії в Москві

МОСКВА, 21 листопада. (ТАРС). Сьогодні в Москву з офіційним візитом прибув Президент Фінляндської Республіки Урхо Кекконен і особи, які його супроводять.

На Ленінградському вокзалі, прикрашеному державними прапорами Фінляндії і Радянського Союзу, Президенти Фінляндії зустрічали товариші Л. І. Брежнев, М. Г. Ігнатов, Ф. Р. Козлов, А. І. Мікоян, К. О. Фурцева, М. С. Хрущов та інші офіційні особи.

Серед зустрічаючих були глави дипломатичних пред-

ставництв, акредитовані в СРСР, радянські та іноземні журналісти.

З нагоди прибуття високого гостя на фронті Ленінградського вокзалу було вивішено портрети У. К. Кекконена, М. С. Хрущова і Л. І. Брежнева.

На вокзалі М. С. Хрущов і У. К. Кекконен обмінялись вітальними промовами.

Тисячі трудящих Москви тепло і гостинно вітали главу дружньої держави, коли він разом з радянськими керівниками їхав з вокзалу в свою резиденцію, яка знаходиться в Кремлі.

Дві долі.

Фотоетюд Г. Танського.

...А МОЛОКОСТУ ВСЕ НІКОЛИ

З ПОЧАТКУ навчального року в системі комсомольської політосвіти минуло близько двох місяців. Можна вже й підвести деякі підсумки. Та в колгоспі імені Леніна, Бобринецького району, досі не організували як слід навчання комсомольців і неспілкової молоді.

Близько 30 комсомольців у свій час виявили бажання вивчати економіку сільського господарства. Адже без економічних знань важко боротися за підвищення продуктивності праці, за зниження собівартості продукції. Комітет комсомолу при допомозі партійної організації створив гурток, пропагандистом якого призначили агронома артілі Олександр Дубовик. І раптом напередодні навчального року виявилось, що О. Дубовик буде керувати теоретичним семінаром в сітці партійної освіти.

Слухачі гуртка по вивченню конкретної економіки в перший день заняття зійшлися до клубу, почекали трохи пропагандиста і розійшлися. Можна було сподіватися, що секретар комітету комсомолу аж тепер стрипожитесь, вживе заходів. Та нічого подібного не сталося — заняття цього гуртка і досі не розпо-

чалися. Як це не дивно, така обстановка не турбує і секретаря бригадної комсомольської організації Володимир Пісного.

Такі невтішні справи у першій комплексній бригаді. А в другій?

Тут на обліку 26 комсомольців, секретарем організації є Володимир Олініченко. Виявляється, і тут така ж безтурботність. Перше заняття було зірване з вини т. Молокоста, Олініченка і пропагандиста тов. Ремія, які не прийшли своєчасно. Лише через кілька днів, після втручання партійної організації, заняття відбулося. Але на цей раз з'явилось мало слухачів, а В. Молокост знову не був присутнім.

До речі, про пропагандиста т. Ремія, який має освіту лише за сім класів. Чи може він змістовно і цікаво проводити заняття з молодими людьми, які в більшості своїй закінчили середню школу? Тож і не дивно, що ідейний рівень занять низький, відвідування незадовільне.

Було створено в колгоспі ще один гурток — при комсомольській організації четвертої комплексної бригади. Після того, як і тут зірвалося перше заняття, комітет комсомолу констатував, що цей гурток роз-

пався. Чому, яка причина? — В цій бригаді було тільки чотири комсомольці, а тепер і того менше, — пояснює Володимир Молокост.

Така відповідь більш ніж дивна! А хіба неспілково молоко не може вчитися в гуртку? Може, і повинна, саме її багато є в Жаківці. Виходить, комітет комсомолу не вважає за потрібне займатися політичним вихованням юнаків і дівчат, які не є членами ВЛКСМ. Ось чому в існуючі політгуртки включені лише комсомольці. Неспілково молодь рідко запрошується на комсомольські збори, лекції для неї майже не читають. І, як результат, за звітний рік було прийнято в комсомол тільки чотирьох. А база для росту велика: в числі передовиків виробництва чимало молодих колгоспників.

Чому ж все-таки гуртки працюють погано?

— Нам вжитися ніколи. Знаєте, скільки роботи зараз, — йде на відвертість секретар комітету колгоспу В. Молокост.

Таке ставлення райкому ЛКСМУ, комітету первинної організації до політичної освіти молоді неприпустиме.

В. ПРОЦЕНКО,
позаштатний кореспондент «Молодого комунара».
Бобринецький район.

Справи змінилися на краще

Погані відзиви можна було чути серед молоді с. Надлак, Ново-Архангельського району про роботу місцевого клубу. Колишній завідувач М. Креул працював аби день до вечора. Гуртки художньої самодіяльності були малочисельними, виступали з концертами дуже рідко. Лекції і бесіди проводились нерегулярно.

Та ось посаду завідуючого клубом запропонували демобілізованому воїнові Радянської Армії І. Вівчару. — А чи посильна буде мені ця робота? — запитав Іван.

— Справився! — підбадьорив його голова сільської Ради т. Щирський.

І він не помилився. Минуло всього кілька місяців з часу тієї розмови, а як докорінно змінилась діяльність культосвітнього закладу! Не пізнати зараз Надлацький клуб. Відремонтовані двері, заново обладнана кімната для занять хору, на стінах з'явилась наочна агітація. І все це — справа рук І. Вівчара і активістів.

— Та не тільки зовні інший вигляд має клуб. Активізувалась в ньому і масова робота, поживали свою діяльність гуртки художньої самодіяльності. Кількість учасників хору зросла майже вдвоє. Створено танцювальний колектив, яким керує т. Вівчар. До 43-х років Жовтня силами сільських аматорів була підготовлена цікава і різноманітна концертна програма.

— Хороший у нас завідувач клубом, — кажуть колгоспники.

А. ОСЬМАКОВ,
секретар комсомольської організації артілі імені Сталіна.

Моя школа ЖИТТЯ

У ДРУЖНУ сім'ю будівників ГЕС я прийшов з шкільної лави у 1957 році. Якось трохи навіть боязко було спочатку.

Хвилювався: чи зумію як слід працювати, чи не осоромлю честі комсомольської? Сумніви виявились марними. З першого ж дня я став «своєю» людиною в бригаді автослюсарів. Полюбив я трохи суворого і вимогливого П. С. Белякова — свого вчителя, досвідченого автослюсара, який уже працював на спорудженні Сталинградської і Чебоксарської ГЕС. Через три місяці здобув спеціальність, і став повноправним членом бригади.

У пусковий період особливо багато двигунів надходило на ремонт. Запчастин не вистачало. Доводилось по кілька разів використовувати старі деталі. Ремонт затягувався. Особливо важко було з обкаткою двигунів. На неї витрачалось 16—20 годин. Я. Н. Таран запропонував нововведення. Всі члени бригади дружно взялись за його впровадження. Не помічали, коли й зміна кінчалась. Незабаром наша праця увінчалась успіхом. Тепер на обкатку витрачається 5—6 годин.

У трудових буднях гартувався кожен член нашої бригади. Тепер і мені не страшні будь-які життєві випробування. Адже тут, на Кременчукгесбуді, я прийшов добру школу, навчився цінувати час, людей. Дивлячись на відважних, мужніх героїв праці, наших славних комуністів і комсомольців, хочеться і свій крок у житті рівняти на них.

Мені вже присвоєно почесне звання ударника комуністичної праці. Без відриву від виробництва закінчив курси шоферів. Зараз готуюсь до вступу в інститут. Комсомольці авторемонтних майстерень вияви-

ли мені високе довір'я, обравши своїм секретарем.

Тепер прагну ще краще працювати, бути прикладом для інших у житті. Високе звання зобов'язує.

В. ІВАНЮК,
слюсар-моторист автотранспортного управління Кременчукгесбуду.

ЗАМІТКИ ПРО РЕКЛАМУ

БІЛЯ входу в кінотеатр «Мир» зупинилося двоє.

— Як ти гадаєш, Людмила, чи пізнала б себе артистка Зав'ялова на цій рекламі? — звернувся високий юнак до своєї подруги.

— Боюсь, що ні, — сміється дівчина. — І дійсно, тільки той, хто вже продивився кінофільм «Чекайте листів», може в незграбному малюнку впізнати виконавицю головної ролі.

Напроти кінотеатру «Сивашець» на паркані, яким було обнесено будову, рекламується кінофільм «Коли квітнуть троянди». На екрані героїня виглядає дівчиною, а на рекламному стенді їй можна дати років тридцять з гаком.

Досить часто кінореклами зовсім не розкривають теми і ідей фільму, не показують головного. Так, кінокартина «105 процентів алібі» розповідає про працю слідчих органів Чехословацької Народної Республіки. А на рекламі крупним планом дається обличчя однієї з героїнь твору (їх у фільмі дві, але якій саме з них припало щастя зайняти місце на рекламі, відомо, мабуть, тільки художнику). Лише на другому плані показано капітана міліції, який схилився над мертвою, схожою на японця, людиною. Однак, у фільмі навіть і згадки немає про японців.

Реклама — справа потрібна і важлива. Вона не тільки сповіщає трудящим про новини екрану, але в якійсь мірі виховує естетичні смаки глядачів. Саме про це, мабуть, забувають працівники рекламного цеху. А відділ кінофікації та кінопрокату обласного управління культури чомусь забуває їм про це нагадати.

А. ЧАЛІЯ,
муляр Кіровоградського облрембудтресту.

Скористайтесь цим досвідом

Вони випереджують час

Ківи'яни вже давно почали рий контроль за тим, щоб

такі змагання. Сірош помовчав, щось обмірковуючи, а потім відразу сказав:

— Знаєте що, залишайтесь-но на засіданні комітету. Сьогодні ми саме будемо говорити про скорочений робочий день. Безумовно, ваше починання зацікавить комсомольців.

Алік Сірош не помилився. Пропозиція токарів-револьверників з механоскладального цеху сподобалась усім.

Вже наступного дня комсомольці почали вимагати від планово-диспетчерських відділів своєчасної виписки нарядів на інструменти і заготовки, організували суво-

МОЛОДЬ ЖИВЕ НАДІЯМИ

У с. Михайлівці, Олександрівського району, є хороший просторий клуб. Але робота його занедбана, і молодь вечорами нудьгує.

В чому ж справа? Можливо молодь села не вміє співати, танцювати чи вірші декламувати?

Ні! Просто завідувач клубом т. Василенко зовсім опустив руки. Правда, він кілька раз оголошував, що при клубі буде організовано курси крою і шиття, та все звелось до розмов. Т. Василенко відмикає приміщення тільки для демонстрування кінофільмів.

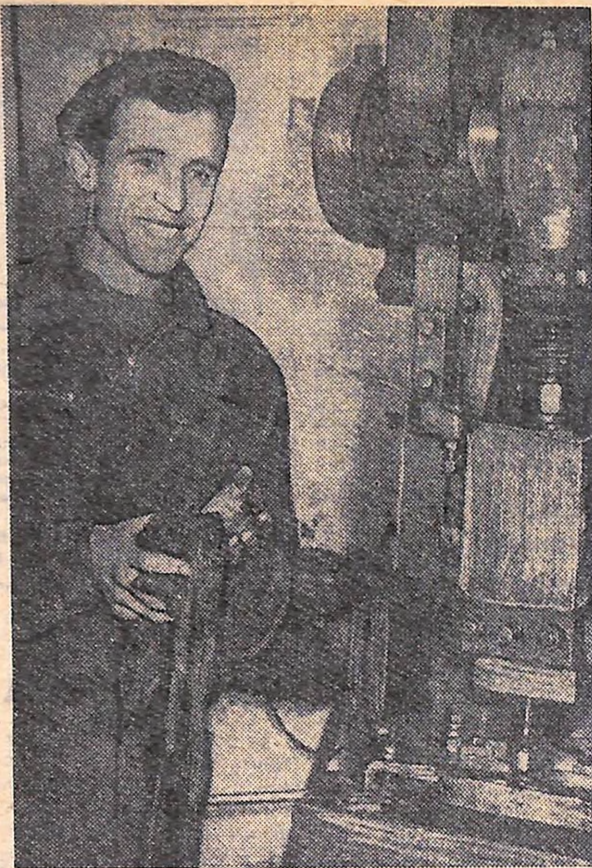
З початку року в клубі був підготовлений лише один концерт та проведено три читальні конференції.

Спершу т. Василенко на запитання молоді, чому при клубі не організовано гуртків художньої самодіяльності, розводив руками: немає, мовляв, баяніста.

Нарешті призначили масовиком т. Бойка, але й він в роботі «рідний брат» Василенка. Грав лише під час платних танців, зараз і зовсім залишив роботу.

Так молодь села з місяця в місяць, з року в рік чекає, коли ж будуть організовані гуртки художньої самодіяльності, коли клубом буде завідувати людиною з спеціальною освітою і організацькими здібностями? А поки що живе надіями на краще.

В. ЗАХАРІВСЬКИЙ.

Пресувальник Кіровоградського заводу імені Кірова Юрій Бабієнко носить почесне звання ударника комуністичної праці. Щомісячний виробіток у нього — 105—170 процентів. Юрій — начальник заводського штабу народної дружини, активний член комітету профспілки підприємства. На знімку: пресувальник ЮРІЙ БАБІЄНКО. Фото В. КОВПАКА.

ЙОГО СИН

ХТО не знає про подвиг капітана Миколи Гастелло, героя Великої Вітчизняної війни. Про цю людину написано книги, про неї розповідають енциклопедії. Подвиг Гастелло повторив його товариш по зброї — кадровий офіцер, командир ескадрильї Павло Кучма.

Можливо, направляючи свій підбитий «ІЛ» на ворожу колону, льотчик думав про свого синочка Володю, що залишився з матір'ю в далекому радянському тилу. Але ж П. Кучма не міг тоді знати, що через два роки війна вчинить жорстокість і з Володею.

Було це так. Літо 1944 рік. Радянські війська гнали ворога на захід. У визволене донецьке місто Сніжне переїхала сім'я Кучми. Шахтарські хлопчак, з якими подружив Володя, гуляючи за містом, натрапили на німецьку міну. Двоє дітей загинули, а третій, Володя, був тяжко поранений. Після складної операції стало ясно: хлопчик назавжди втратив зір.

І ось недавно в один з класів Макіївської 15-ї середньої школи робітничої молоді прийшла невисока широкоплеча молода людина з паличкою в руках. Стукаючи нею, вона обережно підійшла до стола і, хвилюючись, відрекла до уваги чиням.

— Буду викладати у вас історію...

Це був Володимир Павлович Кучма.

Його не залишила в біді, йому подала руку Батьківщина. Найкращі спеціалісти боролися за його здоров'я. Володимира віддали до спеціальної школи-інтернату. Тут хлопчика заново навчили читати за спеціальними підручниками. Потім він вступив до Ленінградської спеціальної середньої школи, успішно закінчив її. А далі — роки навчання на історико-філологічному факультеті Сталинського педагогічного інституту.

— В усьому, — розповідає Володимир, — мені допомагали однокурсники.

Комсомольська організація факультету взяла шефство над товаришем. Треба було прочитати багато книг. І допомагали в цьому товариші — вони читали Володимирові вголос, разом розбирали прочитане. Так минуло п'ять років. Тепер В. Кучма навчає молодих будівельників і металургів Макіївки.

...Коли Володимир був маленьким, листоноша приніс якось московську «Правду». Мати, плачучи, читала синові нарис у газеті про те, як німці підпалили літак командира ескадрильї Павла Кучми. Він міг стрибнути з парашутом, але не зробив цього. Комуніст-офіцер не пошкодував свого життя і разом з палаючою машиною кинувся на фашистську колону...

Володимир часто згадує про це. Перед ним завжди образ батька, який запалоє його на наполегливу працю в ім'я Батьківщини.

Б. ГЕРЦЕНОВ,
кор. РАТАУ.

З дитинства

В післягроз'я вечір синій,
Підкотив свої штани
І подався красти дині
На колгоспні баштани.

Устає туман над ниви,
Шарудить руда стерня,
А здається: сторож синий
Ходить біля куреня.
Десь в діброві птиця
Кличе,

В береги хлопоче став...
Про літа — смішні дитячі
Синій вечір нагадав.
Леонід ТЕНДЮК.

В ДНІ ДЕКАДИ

В ЧИТАЛЬНОМУ залі бібліотеки агрегатного заводу майже місяць експонувалась виставка робіт народних умільців підприємства, присвячена Декаді української літератури і мистецтва в Москві. Ця невеличка, вперше організована виставка користувалась великим успіхом у відвідувачів.

Інженер-технолог Ж. Федоренко любить вишивати. Дивинсья на її роботі «Осінь», «Берізки» і не можеш намілюватися тією багатогатою палітрою фарб, яку так уміло використовує мистець.

Хороше враження справляють вишивки контролера Л. Зубкової («Маяк», «Млин»), копівальниці Л. П'ятницької — («Витязь в тигровій шкурі») та інші. В українському народному стилі виконані технологом О. Сімоною диванні подушки.

З великим інтересом розглядають відвідувачі кружкові роботи копіювальниці П. Красницької. Ці чудові твори свідчать про те, що з кожним днем в квартирах робітників і службовців заводу з'являються нові, зі смаком виконані, речі.

Було б дуже добре, щоб на кожному заводі, фабриці, учбовому закладі щороку влаштовували подібні виставки, в творах яких відбивається пульс життя рідного підприємства, життя радянського народу.

І. МАРТОЛОГА.

В ЗВ'ЯЗКУ з відкриттям Декади української літератури і мистецтва в Москві Кіровоградська міська бібліотека ім. Івана Франка провела читачську конференцію-диспут по новому твору О. Гончара «Людина і зброя».

Цікавий аналіз роману зробив учитель середньої школи № 3 Я. І. Козуля. Він зупинився на художніх особливостях твору.

Активна читачка бібліотеки т. Жадановська проаналізувала образи комуністів, введених в романі.

В обговоренні «Людини і зброї» взяли також участь підполковник у відставці т. Сичов, читачка Г. Колісниченко та багато інших. Всі вони зійшлися на тому, що новий твір О. Гончара — визначне явище в нашій художній літературі.

А. ЧЕРНОВ.

Опера про першу цілину весну

Щирий, світлий, ліричний твір — оперу Г. Жуковського про радянську молодь, про першу цілину весну театр опери та балету імені Т. Г. Шевченка 20 листопада показав москвичам на сцені Великого театру вдруге.

Солісти театру Т. Пономаренко, Л. Руденко, Б. Руденко, Д. Гнатюк, студент Київської консерваторії Н. Кулага показали себе прекрасними співаками, талановитими артистами.

На спектаклі були присутні Перший секретар ЦК КПРС, Голова Ради Міністрів СРСР М. С. Хрущов, перший секретар Центрального Комітету СЄПН, голова Державної ради НДР Вальтер Ульбріхт, член Президії Верховної Ради СРСР К. Є. Ворошилов. У залі були також заступник Голови Ради Міністрів УРСР І. С. Сєнін, секретарі ЦК КП України О. І. Івашенко і А. Д. Скаба.

«МОЛОДИЯ КОМУНАР»
23 листопада 1960 р., 3 стор.

(РАТАУ).

Зроблено на українських кіностудіях

ЛІТАК
ВІДЛІТАЄ
О ДЕВ'ЯТИЙ

ЗДАЄТЬСЯ,
ніжних та-
ких «революцій-
них» подій в
житті героїв
цього фільму, випущеного Київ-
ського студію імені О. П. Дов-
женка, не відбувається. Як пра-
цювала Люба Ярчук у завод-
ській їдальні, так і працює. І
Сергій задинається токарем, а
інженер-монтижник Доліна не
одрержує нової посади. Та скіль-
ки знаменного входить в їхні
буття, як збагачує їх наша пре-
красна, неповторна дійсність.

Основний конфлікт фільму —
у зціненні кохання і пошлості,
великих громадських і дріб'язко-
вих, міщанських інтересів.
Люба, героїня фільму, звикла
жити бездумно. Куце, обмежене
її щастям. Люби небагато тре-
ба в житті: тільки б одружитися
з нею Сергієм. Та самовпевнений,
звиклий до легких перемог шар-
бок з цим не поспішає. Доля ус-
міхнулася Люби: вона зустрічає-
ться з людьми, які пробуджують
її для прекрасного багатого жит-
тя, відкривають для неї широкій
світ, кличуть до великої мети.
Безліч нових вражень, нових
інтересів захоплюють Любу. Те-
пер їй мало особистого щастя з
Сергієм. Та й він, такий, як є,
не потрібен їй. Чи будуть вони
разом? Може, це не так уже й
важливо. Адже Люба знайшла
своє щастя.

ГРИЗНІ НОЧІ

«То й справді
були гризні но-
чі. Свійко три-
мався обже-
ний Севасто-
поль, одна за
одною захилялися атаки гітлерів-
ців. Місто, оповане кілдець
багачами, розстріляне, все ж
було недосажданим для ворога. То-
ді фашисти встановили під Се-
вастополем надпотужну гармату.
Висота її досягла висоти три-
поверхового будинку, довжина
ствела дорівнювала тридцяти
метрам, снаряд важив п'ять

тонн. Гітлерівці сподівалися, що,
нарешті, їм вдасться паралізува-
ти оборону міста. Та радянські
воїни й партизани вирішили зни-
щити гармату. Про те, як уста-
новили координати і знищили
фашистського велетня, розпові-
дає фільм «Гризні ночі». В осно-
ву кінотвору покладено опові-
дання колишнього командира
партизанського з'єднання в Кри-
му Г. Северського «Особане
завдання». Постановлений фільм
на наймолодшій на Україні Я-
ківській кіностудії художників
фільми молодими режисерами
В. Доганем та А. Курочкініми.

РОМАН І ФРАНЧЕСКА

НЕХАЯ ця
кіноповість
про любов ма-
ленької неаполі-
танської дівчи-
ни-рибачки, яка стала потім,
без участі нашого моряка, відо-
мною співачкою в Італії, нехай
вона, ця сумна повість, поосу-
жить справи миру, і нехай вона
нічим не буде схожа на любовні
історії, показані в кіно, хоча і
не знайде в ній глядач нічого,
крім кохання, дружби, крім пра-
гнення до миру на цій землі».

Такими словами починається
сценарій Олександра Лизченка
до кінофільму «Роман і Фран-
ческа», над яким працювали
митці Київської студії імені
О. П. Довженка. Отже, картин-
ка — про чисте й ніжне кохання,
яке неможливе під небом, зати-
мареним порохомим димом. Ми
не задішнюємо байдужими до
долі людей, з якими знайомить
нас ця поетична розповідь.
Фільм переносить глядачів в Іта-
лію сорокових років, згодом ми
бачимо його героїв у суворі часи
війни і тоді, коли вже змовкли
гармати. Кохання, віра у світлі
ідеали дає їм сили і в годину
найтяжчих випробувань, возвели-
чує, робить незборимими. Дру-
жба, ніжна любов між радянсь-
ким моряком та італійською
дівчиною є ніби символом єди-
нання простих людей світу.

У НАШИХ БОЛГАРСЬКИХ ДРУЗІВ

В ПЕРШЕ ця ідея виникла
у комсомольців молочної
ферми села Маломир на по-
чатку 1959 року — створити
свій клуб, мета якого вив-
чення і пропаганда пере-
дових методів праці тварин-
ників.

Уже рік при фермі діє
клуб, роботою якого керує
рада комсомольців. Очолює
його помічник бригадира
ферми зоотехнік Тоню Стоя-
нов. На кожний квартал ра-
да готує план роботи, вра-
ховуючи при цьому завдан-
ня, які стоять перед колек-
тивом.

Йшли дні. Росло госпо-
дарство ферми. Разом з
ним ширилась популярність
клубу. Тепер він перетворив-
ся в справжній центр підго-
товки майстрів тваринни-
цтва. Частими гостями ма-
ломирських комсомольців
стали трудівники навколиш-
ніх сіл. Вони приїжджають
сюди не тільки вивчити пе-
редові методи праці, але й
розказати про свої досяг-
нення. В клубі регулярно
проводяться бесіди високо-
кваліфікованих спеціалістів
сільського господарства,
влаштуються перележати
науково-популярних філь-
мів. Завжди багатолізно в
бібліотеці клубу. Відвідува-
чі мають можливість піді-
брати необхідну літературу
з багатьох питань тварин-
ництва. Клуб має і власну
радіоустановку.

«Клуб зблизив і згуртував
нас, навчив новим передо-
вим методам догляду за ху-
добами», — говорять молоді
тваринники. — Тепер ми взя-
ли на себе високе зобов'яз-
ання: перетворити нашу
ферму в «ферму ударної
комсомольської праці».

Ініціатива комсомольців
села Маломир відзначена
грамотою міністерства зем-
леробства Болгарії.

СОТНЯМ пасажирів вря-
тував життя болгар-
ський комсомолець-машні-
стик Дмитрій Стоянов.

«Низько над землею пов-
зли важкі свищіві хмари.
Багато днів ішов дощ. Важ-
ко вести пасажирський со-
став у таку погоду. Всяке

може трапитись. В неспро-
глядній п'ятмі, з якої
прожектор вирізає 20—
30 метрів залізничного по-
лотна, неважко помітити
загрожуючу небезпеку. Ма-
шиніст Стоянов не відривав
напруженого погляду від
вікна.

— Всеяке може трапи-
тись, — відповідаючи на
свої думки, проговорив Ди-
митр.

... На полотні, в декількох
метрах від поїзда, він рап-
том побачив величезну, ка-
міану брилу, яка звалилася
відклясь зверху.

«Ще є час, можна виско-
чити!» — промайнула дум-
ка. Але тут же інша, більш
сильна, витиснула її: пасажир-
ники! Сотні життів зале-
жать від мене.

Стоянов до відкашу вижав
важіль гальми і до болі в
пальцях стиснув ручки пер-
ил... Різкий поштовх. Поїзд
їз приглушеним скреготом
тепер уже не котиться, а
повз по рейках. До завалу
— десять, дев'ять, вісім
метрів...

«Зискочити! Ні, до кінця!»
— промайнуло у свідомості
машиніста.

Почувся глухий удар і
тріск. Паровоз секунду утр-
мувався у вертикальному
положенні, а потім повільно
завалився набік. Вагони за-
лишилися на рейках, пасажир-
ники були поза небезпекою.

Сотні листів з висловлен-
ням сердечної подяки одержує
молодий машиніст від
врятованих ним людей.

М. РАЄВСЬКИЙ,
(ТАРС).

КРАЩА НА БАЛКАНАХ

НА високогірному курорті Бо-
ровен, як повідомляє Бол-
гарське телеграфічне агентство,
закінчилось будівництво найбіль-
шої на Балканах гірської лиж-
ної траси. Довжина її — 3500
метрів, середня ширина 20 метрів.
Перепід висот — 860 метрів.
По своїх розмірах і будові це од-
на із кращих європейських лиж-
них трас. Гадають, що лижники
зможуть тут прожити швидко-
ж до 90 кілометрів за годину.

Біля вікна вкдачі в Ново-Архангельській чайній ніколи не буває черги. Одна з кращих виробничниць цього закладу Раїса Даценко добре справляється з своїми обов'язками.

У вільний від роботи час дівчину завжди можна застати за книгою. Раїса заочно навчається у Кіровоградському кооперативному технікумі і через три роки одержить диплом технолога.
На знімку: Раїса ДАЦЕНКО.
Фото І. НАЗАРАТІЯ.

З народного гумору ДІД І СТИЛЯГА

— Молодий чоловіче, ус-
тупіть місце жінці, — звер-
нувся в трамваї дідусь до
С-рядного парубійка з кри-
кливим галстуком і найжаче-
ною чуприною.

— Я за місце заплатив і
маю право їхати спокійно,
— зневажливо огризнувся той.

— Вона також заплатила
і має право сісти. Повагу
майте!

— Хоче, хай сідає мені на
коліна, — закопчив губу сти-
ляга.

— Бачите, їй незручно
Краще я їду, а вона — на
мое місце.

Дідусь підійшов і сів па-
рубійкові на коліна.
На зупинці старий підві-
ся і пильно подивився на
стилягу:

— На своєму віку на яких
тільки тварях не їздив: на
оленях, на верблюдах, на ос-
лах. А ось на такому ішаку
ще не доводилось.

На старті— кіннотники

МИНУЛОЇ неділі закінчи-
лася обласні змагання
з кісного спорту серед
юнаків Онуфрійського і
Олександрійського районів.
В гострій спортивній бо-
ротьбі переможцем вийшов
учень Лікарівської серед-
ньої школи, Олександрій-
ського району Іван Гром.
Він зумів подолати вісім
перешкод без жодного
штрафного очка за 44 се-
кунди. Друге і третє місця
поділили між собою Василь
Сухоминський і Олександр
Липовий.

В результаті проведених
змагань 17 юнаків вико-
нали норму третього спортив-
ного розряду, два підтвер-
дили норму другого розря-
ду.
Після змагань юних
спортсменів на старт вий-
шли старші кіннотники. Іва-
ну Бахману, Івану Коханову
та Віктору Амурову
вдалося виконати нормати-
ви першого розряду.

В. СОЛОНЧЕНКО.

ВОЛОДАРИ

Хто стане володарем куб-
ка редакції газети «Шляхом
Леніна»? Таке питання хви-
лювало багатьох спортсме-
нів і любителів футболу.

Цього разу футболістам
Ульяновської середньої шко-
ли № 2 явля «не повезло».
І не тому, що у них було ма-
ло шансів на перемогу. Ні!
Ім довелось грати з більш
досвідченими гравцями, не-
одноразовим чемпіоном райо-
ну — командою колгоспу
імені Шевченка. Тому-то і
результат гри (9:0) був на
користь шевченківців.

Добру гру з рахунком
3:2 провели футболісти цук-

Прочитайте, це цікаво

ЯКИМ БУДЕ

НАШ КАРБОВАНЕЦЬ

Останнім часом до редакції надходить багато листів, в яких юні читачі цікавляться заміною старих грошей новими. Нижче публікуємо відповідь керуючого Українською республіканською конторою Державного банку СРСР Г. С. Коваленка.

Скоро, друзі, на зміну
нашим старим грошам при-
йдуть нові. Звичайно, замі-
нювати старі гроші новими
ми будемо не тому, що во-
ни красивіші й зручніші.
Новий карбованець стане в
десять разів цінніший за
старий. А вже ча один кар-
бованець ви зможете купи-
ти стільки товарів, як зараз
за 10 карбованців.

Нові гроші з'являться в
Радянському Союзі у пер-
ший же день нового року.
Чимало довелось попрацю-
вати робітникам Ленінград-
ського Монетного двора і
москвської фабрики «Гос-
знак», щоб виготовити одра-
зу таку величезну кількість
нових грошей.

Поки що нові гроші збері-
гаються в банківських
складах, чекаючи свого часу.

Який же вигляд мають
нові гроші? Дуже красивий.
Десять карбованців — «чер-
вінець» — червоного кольо-
ру. На ньому портрет Во-
лодимирі Ілліча Леніна.
Купюра в п'ятдесят карбо-
ванців — зелена із зобра-
женням будинку Верховної
Ради СРСР. Білет вартістю
сто карбованців — рідкісна
купюра. А вже він дорівнює
старим 1000 карбованцям.

Усі ці гроші набагато мен-
ші старих за розміром і то-
му зручніші. 50 і 100 карбо-
ванців менші наполовину
від старих, а 25 навіть мен-
ші за теперішній карбован-
ець. Тільки карбованець,
можливо, найбільше схожий
на минулий.

розаводу із збірною села Ве-
ликі Трояни. Слід відзначи-
ти, що цього разу в них вдало
підібрано гравців, відчу-
вається і технічна сторона
нападу та захисту воріт.
Красиво грають Віктор Те-
леуца та Володимир Коваль
з цього колективу.

Першого дня розиграти
призу зустрілися і футболі-
сти сіл Кам'яної Кришки та
Синьок. Спортивне загарту-
вання, вперта воля до пере-

КУБКА—

могли явно були на боці ос-
танніх. Синківські гравці
забили у ворота своїх про-
тивників чотири м'ячі, про-
пустивши у свої два.

Таким чином, у півфіналь-
ні змагання вийшли три
команди: цукрозаводу, кол-
госпа імені Шевченка та
«Україна». З рахунком 4:1
цукровики перемогли спорт-

Роздуми

Тихо в кімнаті. Кутками спуються
Сутинки-тіні нудьзуючі, сині.
Теплою ниткою спогади в'ються,
Чисті і світлі, як ранки весінні.

Луки і ниви, і зустрічей трупок,
Поруч серця у гарячій напрузі.
Жаром і м'ягою — перший цілунок,
Гострим багнетом — розлука у лузі.
Дні, наче роки, пливають незчисленні...
Швидше, щоб вісточка, хоч би маленька.
Раптом до мене у шибку шаленно
Вдарилась дзьобиком пташка сивенька.

Кажуть в народі: на радість це
значає.

Мрії у серце течуть соковиті.
Я ж у прикмети не вірю, одначе,
Ця, щоб збулася — хотів би щомгті.

Олександр ШКАБОЙ.

ДЛЯ ВАС, любителі поезії

При редакції газети «Мо-
лодній комунар», відбулося
перше засідання обласного
Клубу любителів поезії. На
заняття завітали молоді ро-
бітники і студенти, служ-
бовці і учні шкіл міста.
Керівник Клубу Валерій
Юр'єв розповів присутнім
про перспективні плани ро-
боти з молодими літерато-
рами та, зокрема, про зустр-
річі початківців з робітни-
ками та колгоспниками сіл
і міст області. Після цього
студент Кіровоградського
педагогічного інституту іме-
ні Пушкіна Іван Прядун
прочитав свої нові вірші.

В обговоренні віршів
І. Прядуна взяли участь
А. Чалий, В. Гончаренко,
О. Чернецкий та інші лю-
бителі поетичного слова.

Сьогодні на зборах Клубу
любителів поезії будуть об-
говорені вірші Леоніда На-
родового.

Н. ПАЛИВОДА.

Рекорди штурмує МОЛОДІСТЬ

ЧОТИРИ дні в спортивно-
му залі «Авангард»
тривала вперта боротьба на
першість області з настіль-
ного теніса. В змаганні взя-
ли участь 32 кращих спорт-
сменів.

Особливо гострою була
боротьба серед чолові-
ків. В першій же зустр-
ічці минулорічний чем-
піон області Р. Тарасенко
знав поразки від знам'ян-
ського восьмикласника
М. Горбуленка (з рахун-
ком 2:0). Ці два тенісисти
увійшли в фінал від першої
групи. Другу групу очолили
червонозорівець Б. Сліпак і
представник м. Знамянки
М. Карпенко.

Перш, ніж зустрітись у
фінальній пухлі першості
чотирьом фіналістам дове-
лося поміряться між собою
витривалістю і вмінням в
парних іграх.

В результаті напруженої
боротьби звання чемпіонів
завоювали Р. Тарасенко в
парі з Б. Сліпаком.

З меншим спортивним
вогніком проходили зустр-
чі серед жінок. Провівши
безпрограшно всі зустрічі,
старша піонервожата Кіро-
градської середньої шко-
ли № 14 Л. Бабічева втретє
підтвердила звання чемпіон-
ки області. Друге місце зай-
няла Кіровоградська шко-
лярка В. Марченко, третє —
представниця педінституту
Г. Сташенко.

Слід відмітити, що, крім
Г. Сташенко, інститутські
тенісисти не змогли взяти
участі у змаганнях з-за
недостатньої технічної під-
готовленості.

Чемпіонами області серед
жіночих пар стали Л. Бабі-
чева і А. Хорольська, в змі-
шаних — Б. Сліпак та
Л. Бабічева.

Заключні ігри серед чоло-
віків внесли немало несподі-
ванок. Перемігши в півфі-
налі першорозрядника Р. Та-
расенка і в фіналі Б. Сліпа-
ка, М. Горбуленко забезпе-
чив собі перше місце. Друге
і третє місця відповідно по-
ділили між собою Б. Сліпак
і Р. Тарасенко.

Переможці нагороджені
дипломами і цінними пода-
рунками.

М. СВЕРБІЙ,
суддя змагань.

Редантор П. МАРЧЕНКО,